

DISSOCIACIONS D. SAM ABRAMS

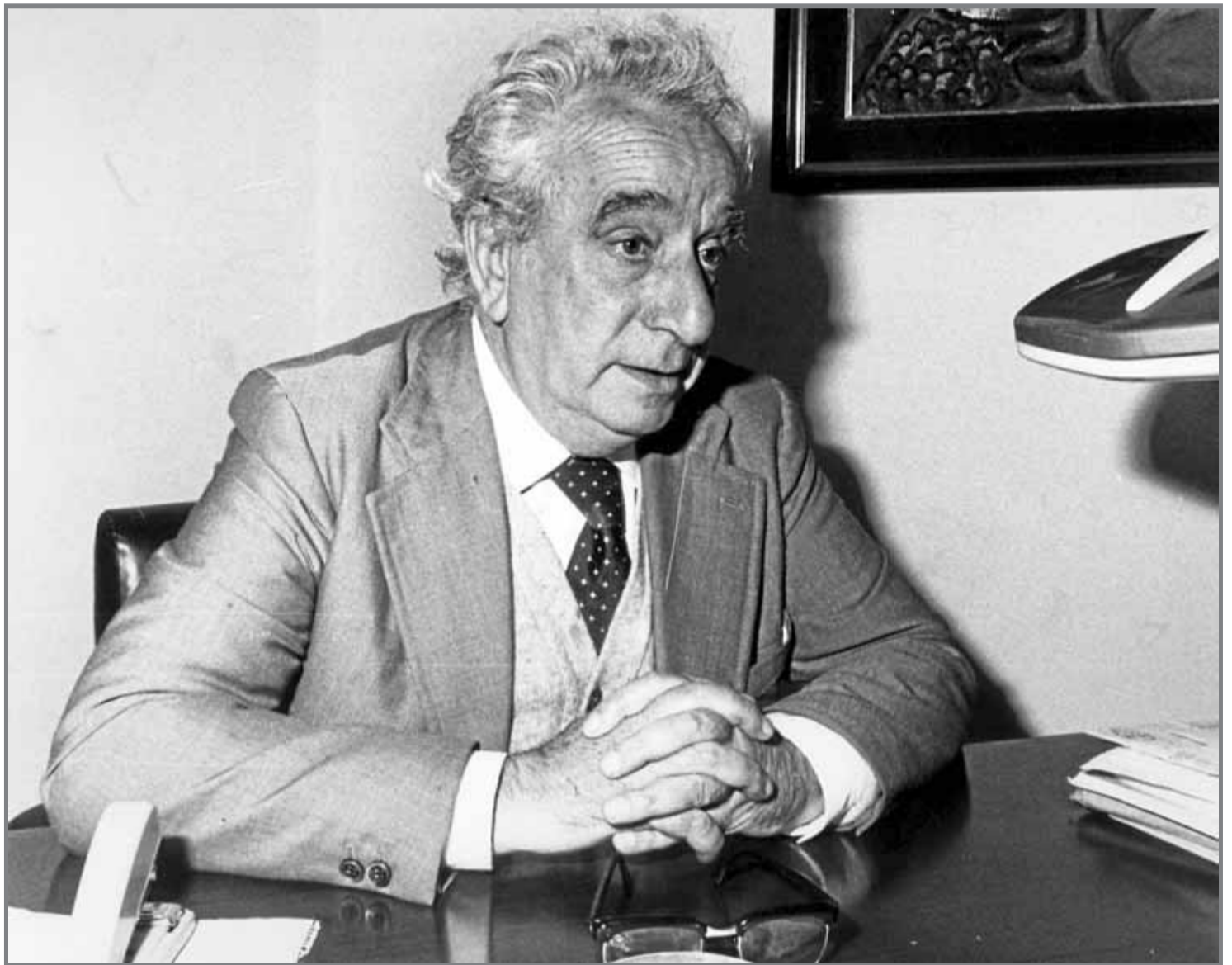
Elogi de les reedicions

Certs tipus de llibres gairebé sempre cauen malament als editors i als diferents prescriptors de lectura. Són principalment tres: reculls d'articles, obres completes i reedicions. No hauria d'haver-hi regles generals inamovibles, que és justament el que passa en aquests moments en el món literari on trobem un clar prejudici en contra de les tres categories de llibres. Tot depèn de l'autor i dels textos.

Qui és capaç de saltar-se a la lleugera l'aparició dels quatre volums de les col·laboracions periodístiques de Maria Àngels Anglada? Qui s'atreveix a negar la importància capital de la publicació recent de la poesia completa d'Òssip Mandelstam? Qui no se'n alegra de l'excel·lent reedició dels dietaris de Blai Bonet?

Les reedicions, però, s'emporten la pitjor part de la mala premsa, si fem excepció de les reedicions d'obres d'èxit que es van acumulant. El rebuig es pot mesurar per la quantitat ingent de grans obres que esperen la resurrecció editorial. Per aquest motiu és d'agrair quan un editor exerceix una política de reedicions militant i curiosa. Em refereixo, naturalment, a Maria Bohigas i Club Editor.

Els extraordinaris canvis que s'estan produint dia a dia en la recepció de la genial obra de Joan Sales són el fruit directe de la política responsable i rigorosa de l'editorial. El ressò internacional d'*Incerta glòria* es deu, en gran mesura, a la sàvia reedició de la novel·la en dos volums. Ara *Incerta glòria* i *Vent de nit* poden fer els seus camins independents. La reavaluació actual de l'obra poètica de Joan Sales es basa en la intel·ligent determinació de rescatar el seu únic poemari, *Viatge d'un moribund*, del lloc residual que ocupava com a mer apèndix documental al final de la correspondència amb Màrius Torres. I la reedició enginyosa d'*El germans Karamàzov*, de Fiódor Dostoievski, revisada i actualitzada per Arnau Barrios, serà el punt de partida d'una reivindicació del Sales traductor.

Joan Sales va escriure 'Cartes a Màrius Torres', que ara ha estat reeditat a Club Editor / FERRAN SENDRA

Massa sovint grans reedicions passen totalment inadvertides i queden relegades a l'opacitat i la indiferència. Aquest és el cas de la reedició de les esplèndides *Cartes a Màrius Torres*, a cura de Montserrat Casals. La pura veritat és que no me'n sé avenir que aquesta magnífica obra, un autèntic diamant de l'epistolografia catalana de tots els temps, hagi despertat tan poc entusiasme i interès per part dels lectors i la crítica. Una font innegable d'aquesta despreocupació general és la prevenció i el prejudici davant les reedicions.

Lectors i exegetes adopten la mateixa actitud d'autosuficiència perquè creuen que ja han llegit l'obra o ja la coneixen. I res més lluny de la veritat.

Per començar, la bella reedició fa que ens acostem a l'obra d'una altra manera. Des-

Les reedicions han de ser una part integral del sistema editorial i prescriptor de la cultura del país; han de ser part de la nostra dieta natural com a lectors

prés, des de la coberta del llibre ens avisen que es tracta d'una "nova edició augmentada", que no és cap exageració. L'edició és nova i augmentada per quatre raons: la desaparició de *Viatge d'un moribund*; la revisió acurada del text publicat; la publicació de *Morir d'un excés de joventut*, un text on Montserrat Casals explica el difícil procés de creació del llibre; i la insòlita incorporació de gairebé 100 pàgines (!) de cartes inèdites a Mercè Figueres. Davant d'aquesta reedició hem d'admetre tots que no hem llegit *Cartes a Màrius Torres*.

Les reedicions han de ser una part integral del sistema editorial i prescriptor de la cultura del país, i han de formar part de la nostra dieta natural com a lectors. En aquest sentit, tots hem de canviar de vida lectora. *